

hajnali fényben

*időnk leszáll a sziürke pokolba,
vérszjósóló rémünk az emlékezet,—
mintha csak önmaga álarca volna,—
a számadás ideje elérkezett.
felkel a tömeg, a mindig éhes,
bálványnak mutat be áldozatot,
ártatlan társait felfalni képes,
vihogva várja a kárhozatot.*

*járlják a táncot éj-feketében,
reszket az ég is léptük alatt,
sárgul a múlt, de a jelek az égen
dühödt folyóként áramlanak.*

*temetőkertben kőszobrok ülnek,
hangtalan tátognak zsoldárokat,
a színtelen égen jelek feszülnek,
s az ördög is ott les az oltár alatt.
gyilkos a mámor, a fényt letapossa,
sorsokat dönt le e néma közöny,
fekete boroktól megittasodva
zúdul a nép, sötét lávaözön.*

*hajnali fényben állnak a szentek,
s az átkozott rém is az oltár alatt,
ostoba ember víziót kerget,
istenből már csak a mise maradt.*

jellem

*konok porából feltámad a jellem,
körötte átkozott világ-fiak,
a megvetett, igazságosztó szellem
fejükre lép és arcukba csap.
fertőz a kor, pokol-sötét a napja,
hamis hitet kántálnak papjai,
torz istenét a kárhozatnak adja,
mennybe jutnak megtért pogányai.*

